

La Normalització Lingüística i el poble de Catalunya (i2)

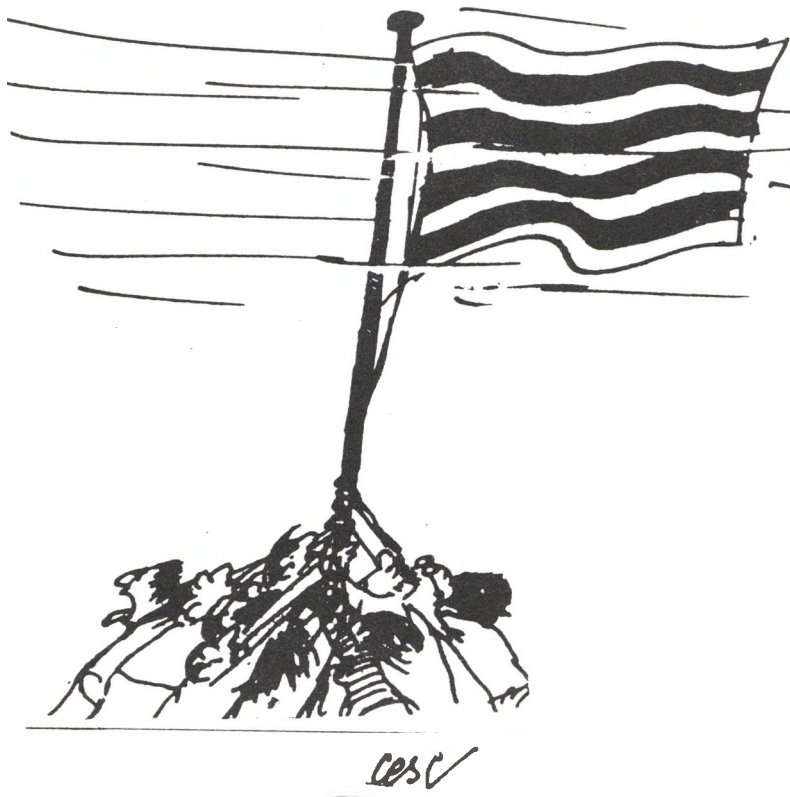
En efecte, en absència de l'escola, la població adulta no ha tingut l'oportunitat d'aprendre la nostra llengua a nivell escrit, i si ho ha fet, ha estat mitjançant un acte voluntariós i aprofitant totes les manifestacions del català, no únicament literàries. La presència pública del català, oral i escrit, pot tenir efectes *didàctics* molt importants, i l'ús públic i generalitzat del català no és únicament un dret reivindicat sinó un element necessari -encara més, fonamental- per a la reconstrucció nacional.

La manca del català de l'escola durant tants anys ha fet que el mercat de lectors en català sigui més reduït. Això, com sabem, justifica que avui només hi hagi dos diaris en català: però per altra banda la premsa comarcal periòdica es fa majoritàriament en català. L'edició de llibres en català és relativament reduïda, tenint en compte la xifra de catalanoparlants: i a sobre els costos repercuteixen de forma més acusada sobre el preu final de l'exemplar. Davant això, el ciutadà no pot fer gran cosa més que donar suport actiu a les publicacions en català. Esperem que aquestes publicacions arribin a les biblioteques públiques, incloent-hi les escolars; i també a sales d'espera de perruqueries, dentistes, metges i empreses. En aquesta tasca de distribució sí que pot ajudar-hi tothom.

La resistència a emprar el català per por a fer faltes s'ha de vencer d'una vegada per sempre, pels motius que hem esmentat més amunt. En aquest sentit, cal aprofitar al màxim les oportunitats d'as-

essorament i de *traducció* que tenim al nostre abast. Per exemple, la xarxa comarcal d'Omnium Cultural arriba a força indrets de Catalunya, i posa a disposició del públic uns serveis de traducció i correcció que són gratuïts quan es tracta de textos curts, i en tot cas són cobrats al preu de cost estRICTE. Podem obtenir orientacions en

tracció clara de disglòssia: hom considera que hi ha coses que només es poden fer en castellà. S'addueixen tota mena d'arguments: que el castellà l'entén tothom, que el parlen 300 milions de persones, que el català no té terminologia adequada, que cal parlar en castellà per deferència, que vénen molts turistes a Catalunya. Com a màxim, aquestes

aquest sentit trucant al telèfon (93) 3016454, extensió 154.

Hi ha, però qüestions més profundes, que són també conseqüència de la marginació legal i educativa a què fou sotmesa la nostra llengua. Aquestes són comentades en poques ocasions, però són fins i tot més importants que les anteriors. La principal és que molta gent considera que la nostra llengua és *inferior* al castellà. Això és una demos-

persones donarien un lloc secundari al català: el consideren una llengua "d'estar per casa" i prou. Són les persones que no tenen cap interès perquè llurs fills aprenguin les matèries escolars en català; i pocs d'ells, suposem, tenen cap interès per Xarxa Cultural...

Qui més qui menys, però, comparteixen algunes d'aquestes afirmacions. Ens explicarem. Primer, ens costa molt de respectar la política basada en